ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 24ης Ιουνίου 1986 *

Στην υπόθεση 53/85,

AKZO Chemie BV, με έδρα το Amersfoort,

AKZO Chemie UK Ltd, με έδρα το Walton-on-Thames, Surrey,

εκπροσωπούμενες αμφότερες από τους Ivo Van Bael και Jean-François Bellis, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους Elvinger και Hoss, δικηγόρους, 15, Côte d'Eich, BP 425,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο A. McClellan, επικουρούμενο από τον F. Grondman, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Engineering & Chemical Supplies (Epsom & Gloucester) Ltd, με έδρα το Upper Mills Estate, Stonehouse, Gloucestershire, εκπροσωπούμενη από τους Christopher Bellamy και Stephen Morris, Barristers, και τον Anthony Rose, Solicitor, του δικηγορικού γραφείου Charles Russel & Co., Λονδίνο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Lambert H. Dupong, δικηγορικό γραφείο Dupong & Konsbruck, BP 472, 14 A, rue des Bains,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 14ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την ανακοίνωση σε τρίτο εγγράφων των οποίων είχε προβληθεί ο εμπιστευτικός χαρακτήρας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet, O. Due, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Ιανουαρίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Φεβρουαρίου 1985, η AKZO Chemie BV και η AKZO Chemie UK Ltd, με έδρα αντίστοιχα το Amersfoort (Κάτω Χώρες) και το Walton-on-Thames (Ηνωμένο Βασίλειο), άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1984, να ανακοινώσει στον καταγγείλαντα τρίτο έγγραφα που είχαν εμπιστευτικό χαρακτήρα.

2 Η AKZO Chemie BV και η AKZO Chemie UK Ltd συμμετέχουν στον όμιλο AKZO, που είναι ο μεγαλύτερος στην Κοινότητα παραγωγός υπεροξειδίου του βενζολίου, χημικού προϊόντος που χρησιμοποιείται τόσο για την κατασκευή πλαστικών όσο και για τη λεύκανση των αλεύρων. Το προϊόν αυτό κατασκευάζεται επίσης από μια μικρή επιχείρηση, την Engineering and Chemical Supplies (στο εξής θα αποκαλείται: ECS), με έδρα το Stonehouse (Ηνωμένο Βασίλειο).

3 Η AKZO απείλησε την ECS ότι θα την εξαφάνιζε από την αγορά των πρόσθετων ουσιών για άλευρα ασκώντας μια επιλεκτική πολιτική αφύσικα χαμηλών τιμών σε περίπτωση που η ECS επεξέτεινε τις δραστηριότητές της στην αγορά των οργανικών

υπεροξειδίων που προορίζονται για τη βιομηχανία των πλαστικών και άρχισε να πραγματοποιεί την απειλή αυτή. Στις 15 Ιουνίου 1982 η ECS υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή για παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΟΚ. Κατόπιν της καταγγελίας αυτής, οι υπάλληλοι της Επιτροπής προέβησαν, το Δεκέμβριο του 1982, σε έλεγχο των γραφείων της AKZO Chemie BV και της AKZO Chemie UK Ltd, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62. Κατά τον έλεγχο αυτό, στους εν λόγω υπαλλήλους δόθηκαν διάφορα έγγραφα που ανήκαν στην AKZO.

4 Εξάλλου, στις 10 Οκτωβρίου 1983 η ECS άσκησε αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του High Court of Justice κατά της AKZO λόγω της πρακτικής της εταιρίας αυτής που αναφέρθηκε πιο πάνω. Το High Court αποφάσισε όμως να αναστείλει την έκδοση οριστικής αποφάσεως, αναμένοντας την απόφαση της Επιτροπής.

5 Με γνωστοποίηση της 3ης Σεπτεμβρίου 1984, η Επιτροπή προσήψε στην AKZO ότι παρέβη το άρθρο 86 της Συνθήκης, επειδή απείλησε την ECS ότι θα πωλήσει το υπεροξείδιο του βενζολίου, που χρησιμοποιείται για τη λεύκανση των αλεύρων, στην πελατεία της ECS σε αφύσικα χαμηλές τιμές, με τις οποίες δημιουργούνται διακρίσεις, και επειδή πραγματοποίησε την απειλή αυτή. Η γνωστοποίηση αυτή των αιτιάσεων συνοδευόταν από 127 παραρτήματα.

6 Αντίγραφο της γνωστοποίησης των αιτιάσεων με τον κατάλογο των προαναφερθέντων παραρτημάτων στάλθηκε στην ECS. Το συνοδευτικό έγγραφο διευκρίνιζε ότι η ECS μπορούσε να ζητήσει να λάβει γνώση των εν λόγω παραρτημάτων, εφόσον το έκρινε αναγκαίο, προκειμένου να καταθέσει τις παρατηρήσεις της. Η Επιτροπή προσέθετε ότι, σε περίπτωση ανακοινώσεως των παραρτημάτων αυτών, η ECS θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει μόνο για τις ανάγκες της ενώπιόν της διαδικασίας.

7 Η AKZO έλαβε θέση επί των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή με τα υπομνήματα της 22ας Οκτωβρίου και της 16ης Νοεμβρίου 1984. Η Επιτροπή, χωρίς να ενημερώσει σχετικά την AKZO, γνωστοποίησε τα υπομνήματα αυτά στην ECS.

8 Με έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1984, η ECS ζήτησε να λάβει γνώση των παραρτημάτων προκειμένου να μπορέσει να ασκήσει πλήρως το δικαίωμα ακροάσεως κατά τη διοικητική διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

9 Με έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου 1984, η Επιτροπή ενημέρωσε την AKZO σχετικά με την αίτηση της ECS. Στο εν λόγω έγγραφο τόνιζε ότι δεν θα διαβίβαζε τα έγγραφα που καλύπτονται από το απόρρητο των επιχειρήσεων εκτός από αυτά που συνιστούσαν απόδειξη της παράβασης του άρθρου 86 της Συνθήκης που είχε διαπραχθεί εν προκειμένω. Με το έγγραφο αυτό δινόταν στην AKZO προθεσμία δέκα ημερών για να λάβει θέση επί της αιτήσεως της ECS. Εξάλλου, από το έγγραφο αυτό προέκυπτε εμμέσως ότι η ECS είχε ήδη λάβει γνώση του περιεχομένου των υπομνημάτων της AKZO.

10 Η AKZO απάντησε στην Επιτροπή με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1984. Καταρχάς τόνισε ότι εν πάση περιπτώσει ήταν πρόωρο να γίνεται λόγος σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας για άμεση απόδειξη παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης. Στη συνέχεια εξέφρασε την έκπληξή της για το ότι η Επιτροπή είχε ανακοινώσει τα υπομνήματά της στην ECS. Τέλος, η AKZO πρότεινε τη σύνταξη περιλήψεων των παραρτημάτων ή εν πάση περιπτώσει την ανακοίνωση των παραρτημάτων αυτών μόνον εφόσον παραλείπονταν ορισμένα εμπιστευτικά σημεία και παρέσχε κατάλογο των εγγράφων που έπρεπε να θεωρηθούν οπωσδήποτε ως εμπιστευτικά.

11 Στις 14 Δεκεμβρίου 1984, ορισμένα παραρτήματα της γνωστοποίησης των αιτιάσεων ανακοινώθηκαν στην ECS, γεγονός για το οποίο η Επιτροπή ενημέρωσε την AKZO με έγγραφο μόλις στις 18 Δεκεμβρίου 1984. Στο έγγραφο αυτό η Επιτροπή υπογράμμιζε ότι στην ίδια εναπόκειτο να αποφασίσει ποια έγγραφα ήταν εμπιστευτικά. Ανέφερε ότι είχε λάβει υπόψη της τον κατάλογο που είχε συντάξει η AKZO, εκτός από ορισμένες περιπτώσεις για τις οποίες παρείχε σύντομη εξήγηση.

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Φεβρουαρίου 1985, η AKZO άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να διαβιβάσει ορισμένα εμπιστευτικά έγγραφα στην ECS. Με την προσφυγή αυτή ζητείται επίσης να διατάξει το Δικαστήριο την Επιτροπή να απαιτήσει από την ECS την επιστροφή των ανακοινωθέντων εγγράφων.

13 Με Διάταξη της 10ης Ιουλίου 1985 το Δικαστήριο δέχθηκε την παρέμβαση της ECS προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

14 Η Επιτροπή και η παρεμβαίνουσα ισχυρίζονται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Αφενός, η ανακοίνωση των εγγράφων στην ECS ήταν μια απλή υλική πράξη που δεν μετέβαλε κατά τίποτε τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας και επομένως δεν μπορούσε παρά να δώσει το δικαίωμα για την άσκηση προσφυγής αποζημιώσεως βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης. Αφετέρου, η εν λόγω πράξη απέβλεπε στην καλύτερη έρευνα της υπόθεσης εκ μέρους της Επιτροπής και επομένως είχε απλώς προπαρασκευαστικό χαρακτήρα.

15 Η προσφεύγουσα θεωρεί αντιθέτως ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Η προσβαλλόμενη πράξη έχει νομικά αποτελέσματα, καθόσον συνεπάγεται ότι τα ανακοινωθέντα έγγραφα δεν αντιμετωπίζονται ως εμπιστευτικά, όπως εγγυάται η Συνθήκη και ο κανονισμός 17. Εξάλλου, η εν λόγω πράξη θίγει τα συμφέροντά της, δεδομένου ότι δίνει στην ECS τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει τα έγγραφα αυτά στη δίκη που εκκρεμεί ενώπιον του βρετανικού δικαστηρίου. Τέλος, τερματίζει μια ειδική διαδικασία και έχει οριστικό χαρακτήρα, γεγονός που σημαίνει ότι μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.

16 Πρέπει να εξακριβωθεί αν για την προσβαλλόμενη πράξη συντρέχει η προϋπόθεση που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981 (International Business Machines Corporation κατά Επιτροπής, 60/81, Συλλογή σ. 2639), αν δηλαδή η πράξη αυτή συνιστά μέτρο που παράγει έννομα αποτελέσματα και που μπορεί να μεταβάλει κατά τρόπο σαφή τη νομική θέση του προσφεύγοντος και να επηρεάσει με τον τρόπο αυτό τα συμφέροντά του.

17 Από αυτή την άποψη, η ανακοίνωση των εγγράφων στον καταγγείλαντα τρίτο ασφαλώς αποτελεί καθαυτή υλική πράξη. Πάντως, η πράξη αυτή συνιστά απλώς την εκτέλεση προηγούμενης αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή είχε αποφανθεί επί δύο ζητημάτων, όπως προκύπτει και από το έγγραφο της 18ης Δεκεμβρίου 1984. Έκρινε, αφενός, ότι η ανακοίνωση ήταν αναγκαία για την έρευνα της υπόθεσης και για την πλήρη άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως του καταγγείλαντος και, αφετέρου, ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν συγκαταλέγονταν μεταξύ αυτών των οποίων το κοινοτικό δίκαιο εγγυάται την αντιμετώπιση ως εμπιστευτικών.

18 Η απόφαση αυτή παρήγαγε νομικά αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας, καθόσον της στέρησε την προστασία που προβλέπεται από το κοινοτικό δίκαιο.

19 Είναι αναγκαίο να καθοριστεί αν η απόφαση αυτή μετέβαλε κατά τρόπο σαφή τη νομική θέση της προσφεύγουσας ή αν συνιστά απλό προπαρασκευαστικό μέτρο κατά του παράνομου χαρακτήρα του οποίου θα εξασφάλιζε επαρκή προστασία η προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία θα περατωθεί η όλη διαδικασία.

20 Βεβαίως, είναι ακριβές ότι η διαβίβαση των εγγράφων απέβλεπε στη διευκόλυνση της έρευνας της υπόθεσης. Πάντως, η βλαπτική πράξη είναι, όπως προκύπτει από όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω, η απόφαση της Επιτροπής να θεωρήσει ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν έπρεπε να αντιμετωπιστούν ως εμπιστευτικά και επομένως ως προστατευόμενα από το κοινοτικό δίκαιο και ότι συνεπώς μπορούσαν να ανακοινωθούν. Η πράξη αυτή έχει οριστικό χαρακτήρα και είναι ανεξάρτητη από την απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης. Η δυνατότητα την οποία διαθέτει η επιχείρηση να ασκήσει προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως, με την οποία θα διαπιστώνεται παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού, δεν μπορεί εν προκειμένω να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της. Πρώτον, η διοικητική διαδικασία μπορεί να μην καταλήξει σε απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως. Δεύτερον, η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, αν ληφθεί αυτή η απόφαση, οπωσδήποτε δεν παρέχει στην επιχείρηση το μέσο για να προλάβει τα αμετάκλητα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η αντικανονική ανακοίνωση ορισμένων από τα έγγραφά της.

21 Το έννομο συμφέρον της εταιρίας να αμφισβητήσει την προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να αποκρουσθεί λόγω του ότι εν προκειμένω η απόφαση αυτή είχε ήδη εκτελεστεί κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής. Πράγματι, η ακύρωση αυτής της απόφασης μπορεί αυτή καθαυτή να έχει έννομες συνέπειες, όπως ιδίως την αποφυγή της επανάληψης αυτής της πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής και την αναγνώριση ως παράνομης της χρησιμοποίησης εκ μέρους της ECS των εγγράφων που ανακοινώθηκαν κατά τρόπο αντικανονικό.

22 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι το αίτημα της προσφυγής με την οποία ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης είναι παραδεκτό.

23 Αντιθέτως, το αίτημα με το οποίο ζητείται να διατάξει το Δικαστήριο την Επιτροπή να απαιτήσει από την ECS την επιστροφή των ανακοινωθέντων εγγράφων πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα στο πλαίσιο ελέγχου της νομιμότητας βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης. Σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης το όργανο, η πράξη του οποίου κηρύχθηκε άκυρη, οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου.

1990

Επί της ουσίας της προσφυγής

24 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Πρώτον, ανακοινώνοντας στην ECS έγγραφα που όλα ενείχαν κάποιο στοιχείο εμπιστευτικού χαρακτήρα, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να μη φανερώνει στοιχεία που καλύπτονται από το επαγγελματικό ή το απόρρητο των επιχειρήσεων. Δεύτερον, ανακοινώνοντας στην ECS έγγραφα που αυτή η τελευταία μπορούσε να χρησιμοποιήσει στη δίκη που εκκρεμεί ενώπιον του βρετανικού δικαστηρίου, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, που προβλέπει ότι οι πληροφορίες που συλλέγει η Επιτροπή κατά την άσκηση της εξουσίας της να διεξάγει ελέγχους μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για το σκοπό για τον οποίο ζητήθηκαν. Τέλος, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 185 της Συνθήκης επειδή στέρησε την προσφεύγουσα από τη δυνατότητα να υποβάλει κατά την άσκηση της προσφυγής της αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξης, δεδομένου ότι εκτέλεσε την απόφασή της προτού την κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα.

25 Η Επιτροπή, της οποίας τα επιχειρήματα υιοθετεί κατ' ουσία και η παρεμβαίνουσα, θεωρεί καταρχάς ότι τα έγγραφα που επιτρέπουν να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα. Στη συνέχεια τονίζει ότι η ECS έλαβε γνώση των εγγράφων μόνον υπό τη ρητή επιφύλαξη ότι δεν θα τα χρησιμοποιήσει για άλλους σκοπούς παρά μόνο για τη διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής. Τέλος, αποκλείει κάθε παράβαση του άρθρου 185 της Συνθήκης, εφόσον δεν έλαβε καμία απόφαση που θα μπορούσε να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.

26 Αρχικά πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το άρθρο 214 της Συνθήκης υποχρεώνει τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των κοινοτικών οργάνων να μην φανερώνουν τις πληροφορίες που έχουν περιέλθει σε γνώση τους και που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Το άρθρο 20 του κανονισμού 17, που θέτει σε εφαρμογή τη διάταξη αυτή στον τομέα των κανόνων περί επιχειρήσεων, προβλέπει ειδικά στην παράγραφο 2 ότι « υπό την επιφύλαξη των άρθρων 19 και 21, η Επιτροπή και οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών καθώς και οι υπάλληλοί τους και τα άλλα όργανα υποχρεούνται να μην κάνουν χρήση των πληροφοριών τις οποίες συνέλεξαν κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού και οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο ».

27 Οι διατάξεις των άρθρων 19 και 21, για την εφαρμογή των οποίων προβλέπεται αυτή η επιφύλαξη, είναι εκείνες οι διατάξεις που αναφέρονται στις υποχρεώσεις της Επιτροπής όσον αφορά τις ακροάσεις και τη δημοσίευση των αποφάσεων. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η υποχρέωση τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου που

προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 2, μετριάζεται έναντι των τρίτων στους οποίους το άρθρο 19, παράγραφος 2, δίνει το δικαίωμα ακροάσεως, δηλαδή ειδικώς έναντι του καταγγείλαντος τρίτου. Η Επιτροπή μπορεί να ανακοινώσει σ' αυτόν ορισμένες πληροφορίες που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο, εφόσον η εν λόγω ανακοίνωση είναι αναγκαία για την καλή διεξαγωγή της έρευνας.

28 Πάντως, η ευχέρεια αυτή δεν ισχύει για κάθε είδος εγγράφων που λόγω της φύσεώς τους καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Τόσο το άρθρο 19, παράγραφος 3, που προβλέπει τη δημοσίευση των ανακοινώσεων πριν από τη χορήγηση αρνητικών πιστοποιήσεων ή εξαιρέσεων, όσο και το άρθρο 21, που προβλέπει τη δημοσίευση ορισμένων αποφάσεων, επιβάλλουν στην Επιτροπή την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη της το έννομο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των απορρήτων τους. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται στα απόρρητα των επιχειρήσεων μια εντελώς ειδική προστασία. Οι διατάξεις αυτές, παρόλο που αφορούν ειδικές περιπτώσεις, πρέπει να θεωρηθούν ως έκφραση μιας γενικής αρχής που εφαρμόζεται κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής της διοικητικής διαδικασίας. Από αυτή προκύπτει ότι στον καταγγείλαντα τρίτο δεν είναι δυνατό σε καμία περίπτωση να ανακοινωθούν έγγραφα που περιέχουν απόρρητα της επιχειρήσεως. Κάθε άλλη λύση θα κατέληγε στο ανεπίτρεπτο αποτέλεσμα οι επιχειρήσεις να ωθούνται στην υποβολή καταγγελιών ενώπιον της Επιτροπής προκειμένου και μόνο να λάβουν γνώση των απορρήτων των επιχειρήσεων των ανταγωνιστών τους.

29 Ασφαλώς, στην Επιτροπή εναπόκειται να εκτιμήσει αν ορισμένο έγγραφο περιέχει ή όχι απόρρητα της επιχειρήσεως. Αφού δώσει στην επιχείρηση την ευκαιρία να υποστηρίξει την άποψή της, υποχρεούται να λάβει σχετικά απόφαση δεόντως αιτιολογημένη, που πρέπει να γνωστοποιηθεί στην επιχείρηση. Ενόψει της εξαιρετικά σοβαρής ζημίας που μπορεί να προκύψει από την αντικανονική ανακοίνωση εγγράφων σε κάποιον ανταγωνιστή, η Επιτροπή οφείλει, πριν εκτελέσει την απόφασή της, να δώσει στην επιχείρηση τη δυνατότητα να προσφύγει στο Δικαστήριο, για να ελεγχθούν οι γενόμενες εκτιμήσεις και να εμποδιστεί η πραγματοποίηση της ανακοίνωσης.

30 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έδωσε στην επιχείρηση την ευκαιρία να καταστήσει γνωστή τη θέση της και έλαβε μια δεόντως αιτιολογημένη απόφαση σχετικά με τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εγγράφων και τη δυνατότητα να τα ανακοινώσει. Ταυτόχρονα όμως, με μια πράξη που δεν μπορεί να διαχωριστεί από την απόφαση, η Επιτροπή αποφάσισε να δώσει τα έγγραφα στον καταγγείλαντα τρίτο, πριν ακόμη γνωστοποιήσει τα συμπεράσματά της στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Με τον τρόπο αυτό της στέρησε τη δυνατότητα να ασκήσει τα ένδικα μέσα και βοηθήματα που προβλέπονται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 173 και 185 της Συνθήκης, προκειμένου να εμποδίσει την εκτέλεση μιας αμφισβητούμενης απόφασης.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση την οποία κοινοποίησε η Επιτροπή στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 18ης Δεκεμβρίου 1984 πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να χρειάζεται να εξακριβωθεί αν τα ανακοινωθέντα έγγραφα περιείχαν απόρρητα επιχειρήσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε κατά τους ουσιωδέστερους ισχυρισμούς της, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση που η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 18ης Δεκεμβρίου 1984.

2) Απορρίπτει τα περαιτέρω αιτήματα της προσφυγής.

3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Everling Joliet

Due Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Ιουνίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

U. Everling